

W ramach trzeciego zarzutu skarżąca twierdzi, że instytucje naruszyły art. 3 ust. 4 rozporządzenia podstawowego oraz popełniły oczywisty błąd w ocenie poprzez brak wyłączenia Armenii z rzekomego przywozu dumpingowego oraz, w tym kontekście, nieuwzględnienie zasadniczych zmian w działalności produkcyjnej Armenii w latach 2004-2006 oraz problemów jakościowych odnośnych produktów armeńskich w okresie ponownego uruchomienia oraz ponownego dostosowania działań produkcyjnych w roku 2007, gdy trwało dochodzenie.

W ramach czwartego zarzutu skarżąca twierdzi, że Komisja przy dokonywaniu oceny oraz sporządzaniu uzasadnienia odrzucenia oferty cenowej złożonej przez skarżącą przy równoczesnym przyjęciu — w podobnych okolicznościach — oferty cenowej złożonej przez brazylijskiego producenta będącego eksporterem naruszyła podstawową zasadę prawną nakazującą równe traktowanie i zakazującą dyskryminacji, jak również popełniła oczywiste błędy w ocenie.

W ramach piątego zarzutu skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła podstawową zasadę prawa Unii Europejskiej, jaką jest zasada dobrych rządów, tym samym naruszając istotny wymóg proceduralny poprzez publiczne i bezpośrednie wskazanie skarżącej, wskazanie spornego dochodzenia antydumpingowego, gdy było ono w toku oraz wywieranie wpływu na instytucje odpowiedzialne za dochodzenie antydumpingowe w celu skłonienia ich do nałożenia ceł antydumpingowych na skarżącą.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996 L 56, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2009 r. — Ecoceane przeciwko EMSA

(Sprawa T-518/09)

(2010/C 80/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ecoceane (Paryż, Francja) (przedstawiciel: S. Spalter, adwokat)

Strona pozwana: Europejska Agencja Bezpieczeństwa Morskiego (EMSA)

Żądania strony skarżącej

— uznanie skargi wniesionej przez Ecoceane za dopuszczalną;

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji EMSA z dnia 28 października 2009 r. odrzucającej ofertę złożoną przez Ecoceane;

— stwierdzenie nieważności decyzji EMSA o udzieleniu zamówienia (2009/S 42-060271) oraz złożonego w jej imieniu podpisu;

— zasądzenie od EMSA na rzecz Ecoceane — skarżącej — odszkodowania w kwocie 224 744 EUR;

— zasądzenie od EMSA na rzecz Ecoceane — skarżącej — kwoty 25 000 EUR tytułem kosztów i wydatków poniesionych w związku ze skargą;

— obciążenie EMSA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 28 października 2009 r., którą po zakończeniu postępowania przetargowego w przedmiocie udzielenia zamówienia publicznego na świadczenie usług w zakresie interwencji statków zapewniających wsparcie przy zwalczaniu zanieczyszczenia węglowodorami, EMSA odrzuciła jej ofertę, a także decyzji EMSA o udzieleniu zamówienia wyłonionemu w przetargu oferentowi oraz złożonego w imieniu EMSA podpisu. Skarżąca wnosi także o naprawienie szkód wyrządzonych w wyniku wydania zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

Po pierwsze twierdzi ona, że odmawiając przekazania żądanych przez skarżącą informacji, a mianowicie protokołu oceny ofert zawierającego informacje dotyczące przebiegu procedury, przyczyn odrzucenia jej oferty, oceny ofert przy zastosowaniu stóp procentowych wynikających ze specyfikacji istotnych warunków zamówienia, a także informacji na temat charakterystyki i zalet oferty złożonej przez wyłonionego w tym przetargu oferenta EMSA naruszyła art. 100 ust. 2 rozporządzenia finansowego nr 1605/2002/WE (¹) oraz art. 149 ust. 3 rozporządzenia nr 2342/2002/WE (²), jako że nie przedstawiła zgodnego z tymi przepisami uzasadnienia decyzji o odrzuceniu oferty.

Po drugie skarżąca utrzymuje, iż dodatkowe kryteria analizy i oceny ofert określone przez EMSA w specyfikacji istotnych warunków zamówienia nie były obiektywne ani uzasadnione w kontekście przedmiotu przetargu. Dobór dodatkowych kryteriów odpowiadał zatem z góry określonej technologii, przez co nie umożliwił zapewnienia równego dostępu oferentom postępującym w sposób innowacyjny i stanowił naruszenie wspólnotowych zasad równego traktowania, niedyskryminacji i przejrzystości, przewidzianych w art. 89 ust. 1 rozporządzenia finansowego nr 1605/2002/WE.

Po trzecie skarżąca podnosi, że strona pozwana naruszyła zasady traktowania oferentów w sposób równy, niedyskryminujący i przejrzysty, ponieważ odmówiła wizytacji ogłoszonego przez Ecoceane statku do zwalczania zanieczyszczenia środowiska naturalnego, chociaż zgodziła się na przeprowadzenie takich wizytacji w odniesieniu do innych oferentów. Co więcej, wspomniane zasady strona pozwana naruszyła także przez to, że odmówiła wysłuchania skarżącej przez komitet ds. oceny ofert złożony z co najmniej trzech członków, którzy byłiby obecni w przez cały czas trwania posiedzenia, zgodnie z art. 146 rozporządzenia nr 2343/2002/WE.

Skarżąca podnosi wreszcie, że EMSA dopuściła się oczywistych błędów w ocenie.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, s. 1)

(²) Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357, s. 1), zmienione rozporządzeniem Komisji (WE, Euratom) nr 1261/2005 z dnia 20 lipca 2005 r. (Dz.U. L 201, s. 3)

Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2009 r. — TF1 i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-520/09)

(2010/C 80/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Télévision française 1 (TF1) (Boulogne Billancourt, Francja), Métropole télévision (M6) (Neuilly-sur-Seine, Francja), Canal + SA (Issy-Les-Moulineaux, Francja) (przedstawiciele: J.P. Hordies i C. Smits, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 1 września 2009 r. w sprawie Pomoc państwa C 27/09 (ex N 34/A/09 i N 34/B/09) — Subwencja budżetowa na

rzecz France Télévisions (2010-2012), uznającej zgłoszoną subwencję budżetową na rzecz France Télévisions w wysokości 450 milionów EUR za rok 2009 za zgodną z traktatem WE na mocy art. 86 ust. 2 tego traktatu;

— zobowiązanie Komisji do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego dotyczącego pomocy, przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga zmierza do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2009) 6693 wersja ostateczna z dnia 1 września 2009 r. wydanej po przeprowadzeniu postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 3 WE (po zmianie art. 108 TFUE), w której Komisja uznała subwencję budżetową na rzecz France Télévisions w maksymalnej wysokości 450 milionów EUR za rok 2009 za zgodną ze wspólnym rynkiem. Skarżące wnoszą o wszczęcie w tej sprawie formalnego postępowania wyjaśniającego dotyczącego pomocy, przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE.

Na poparcie swojego wniosku skarżące podnoszą jeden zarzut dotyczący istnienia poważnych trudności, w obliczu których Komisja była zobowiązana wsząć formalne postępowanie wyjaśniające przewidziane w art. 88 ust. 2 WE (po zmianie art. 108 ust. 2 TFUE) i wezwać zainteresowane strony do przedstawienia uwag.

Skarżące podnoszą istnienie wskazówek co do poważnych trudności, wynikających po pierwsze z okoliczności wstępnego postępowania wyjaśniającego, a po drugie z treści zaskarżonej decyzji.

Zbyt długi czas trwania wstępnego postępowania wyjaśniającego, przebieg postępowania oraz wielkość spornej dotacji świadczą zdaniem skarżących o istnieniu wskazówek co do poważnych trudności, wynikających z okoliczności wstępnego postępowania wyjaśniającego.

Istnienie wskazówek co do poważnych trudności, wynikających z treści zaskarżonej decyzji, opiera się zdaniem skarżących na dwóch elementach. Po pierwsze, wynika ono z faktu, że wydając zaskarżoną decyzję, Komisja dysponowała niewystarczającym zakresem informacji, lub wręcz informacjami nieścisłymi, a po drugie z tego, że nie było możliwe stwierdzenie przez Komisję zgodności pomocy bez pogłębionej analizy, zważywszy na strukturalne ryzyko nadmiernej rekompensaty w niniejszej sprawie.